

Arrest

nr. 206 785 van 13 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART, loco advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 3 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 14 september 2016 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op 3 oktober 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 186 606 van 9 mei 2017 worden deze beslissingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd.

1.2. Verzoekers worden op 19 september 2017 opnieuw gehoord op het CGVS.

1.3. Op 18 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal opnieuw beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en afkomstig uit Bagdad. U bent een volgeling van de sjiitische stroming binnen de islam.

Uw broer H. (...) was lid van het Mehdi leger. Op 27/08/2014 werd hij gedood door leden van daesh. Leden van het Mehdi leger kwamen langs om u te condoleren en gaven u een som geld. Ongeveer 40 dagen na de dood van uw broer kwamen leden van het Mehdi leger bij u thuis in de al Rahmaniya wijk langs en vroegen dat iemand van het gezin zich bij hen zou aansluiten. U en uw broer Ha. (...) weigerden. Jullie kregen bedenktijd. Ongeveer 10 dagen later werd u ontslagen op uw werk nadat uw werkgever door hen onder druk was gezet. Een week à tien dagen later kwamen ze nog eens bij u thuis langs. Er ontstond een woordenwisseling en er werden bedreigingen tegen jullie geuit. Hierop gingen jullie elders in Bagdad in de al Shorta wijk bij een oom wonen. De levensomstandigheden waren er niet gemakkelijk en jullie gingen bij een tante in dezelfde wijk wonen. Op 01/03/2015 kochten jullie een huis in de al Tarath wijk in Bagdad en op 15/04/2015 trokken jullie in dit huis in. Op 13/07/2015 kwamen leden van het Mehdi leger opnieuw bij u thuis langs. U en uw broer waren toen niet thuis. Uw familieleden werden verbaal bedreigd omdat u of uw broer zich niet bij de militie had aangesloten. Uw vader belde jullie op en zei dat jullie niet naar huis mochten gaan. Hierna bleven jullie nog twee weken in de al Shorta wijk bij een oom.

Op 01/08/2015 reisde u samen met uw vrouw A. T. W. S. M. (...) (O.V. 8.117.218) en broer H. (...) per vliegtuig naar Erbil. Via Turkije kwamen jullie naar Griekenland. Uw broer H. (...) trok naar Finland waar hij zijn asielaanvraag indiende. Via de Balkanroute reisde u met uw vrouw naar Oostenrijk waar u uw neef H. S. O. A. S. (...) en diens vrouw F. M. Y. A. W. (...) (O.V. 8.117.221) tegen kwam. Samen reisden jullie door naar België waar u op 2015 uw asielaanvraag indiende.

Begin maart 2016 werd uw vader door leden van het Mehdi leger vermoord omdat geen van zijn zonen zich bij hen had aangesloten.

U en uw vrouw zijn in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw nationaliteitsbewijs en dit van uw vrouw, jullie huwelijksakte, een woonstkaart, de aankoopakte van jullie huis, een kopie van uw internationaal paspoort, de klacht van uw moeder bij de politie n.a.v. de dood van uw vader, een medisch document m.b.t. de dood van uw vader, een beslissing van de onderzoeksrechter m.b.t. de dood van uw vader, de doorverwijzing van de onderzoeksdocumenten van de politie naar de rechtbank m.b.t. de dood van uw vader, de overlijdensakte van uw broer en van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw ouders, jullie boarding pass, foto's van het graf van uw broer en foto's van u aan het werk.

B. Motivering

Uit uw verklaringen (CGVS p. 4-6) blijkt dat u door het Mehdi leger onder druk werd gezet om zich bij hen aan te sluiten en mee te gaan vechten. Uw broer H. (...) was sinds de aanval van daesh in Irak lid van het Mehdi leger. Hij werd toen verplicht zich aan te sluiten bij het Mehdi leger, van elk huis waar er 2 of 3 jongens waren eisten ze dat iemand zich bij het Mehdi leger zou vervoegen om het land te verdedigen. Het Mehdi leger deed dit in al de sjiitische wijken, ze zeiden dat van elk huishouden waar er 2 of 3 broers waren er één diende mee te gaan. Op 27/08/2014 werd uw broer gedood door daesh. Het Mehdi leger eiste hierna dat u of uw jongere broer Ha. (...) zich bij hen zouden aansluiten om het land te verdedigen. Omdat u zich niet aansloot werd uw werkgever onder druk gezet en door hem ontslagen. Nadat het Mehdi leger tweemaal bij u thuis in de al Rahmaniya wijk had geëist dat u of uw broer zich bij hen zou aansluiten, verhuisde u met uw broer naar een oom en een tante in een andere wijk, en op 15/04/2015 trok u in jullie nieuwe huis in de al Tarath wijk. Op 13/07/2015 kwamen leden van het Mehdi leger er langs, ze zeiden tegen uw vader of jullie dachten dat indien jullie zouden verhuizen ze jullie niet zouden vinden, en eisten terug dat één van zijn zonen zich bij hen zou aansluiten. U verklaart dat een dergelijke gedwongen rekrutering de normale manier is waarop het Mehdi leger zijn soldaten aanwerft.

Er moet worden opgemerkt dat de door u afgelegde verklaringen omtrent gedwongen rekrutering door de militie tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt waarvan een kopie werd

toegevoegd aan uw administratief dossier. Verscheidene bronnen bevestigen dat de sjiitische milities zoals Asa'ib Ahl Alhaqq, Kata'ib Hezbollah, het Mehdi leger, enkel werken met vrijwilligers. Sinds de oproep van ayatollah Sistani in juni 2014 om te gaan strijden tegen daesh is er aan vrijwillige strijdkrachten geen gebrek en er is zelfs zo een grote belangstelling om aan de zijdes van de milities te vechten dat er selectieprocedures werden opgestart en wachtlijsten werden ingevoerd. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die lidmaatschap oplevert. De milities langs hun kant zijn ook enkel geïnteresseerd om te werken met mensen die erg gemotiveerd zijn, aangezien er veel tijd en middelen in de opleiding van nieuwe rekruten kruipt.

In uw verdere verklaringen geeft u - merkwaardig genoeg - aan (CGVS p. 6-7) dat de algemene situatie inzake rekrutering bij het Mehdi leger op vrijwillige basis gebeurd maar dat er ook vele rekruteringen gebeuren onder een vorm van sociale druk, m.n. door 'oudere mensen' die zeggen dat uit huizen met meerdere jongens er zich één moet aansluiten bij het Mehdi leger om het land te verdedigen, hetgeen ook bij u gebeurde. Gevraagd wie deze 'ouderen' zijn verklaart u dat dit de bekende mensen zijn, de ouderen van de wijk en soms van buiten de wijk, die samen met leden van het Mehdi leger in de wijk komen en de jongeren oproepen om tegen daesh te gaan vechten, dat ze betrouwbare jongens zoeken, dat voor hen die jongens iemand van de wijk zijn, iemand die ze kennen en kunnen vertrouwen. Uiteindelijk stelt u dat deze 'ouderen' leiders binnen het Mehdi leger zijn en dat ze allemaal hetzelfde uniform dragen. Verder gevraagd wie deze 'ouderen' aldus zijn, verklaart u merkwaardig genoeg (CGVS p. 9) dit niet te weten en dat u ze niet kent. U werd er vervolgens op gewezen dat u deze ouderen had omschreven als de bekende mensen, de ouderen van de wijk en soms van buiten de wijk, maar u kon hierop niet duiden wie deze bekende mensen dan zijn noch welke functie ze hadden in hun wijk. Meer nog, u kon zelfs niet zeggen of de ouderen die bij u langskwamen van uw wijk of een andere wijk waren. De vaststelling dat u dermate vaag en onwetend bent omtrent wie deze 'ouderen' zijn die druk uitoefenen opdat uit elk huis een jongen zich zou aansluiten bij het Mehdi leger ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt zoals gezegd dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering, noch van de kant van de milities noch van de kant van de clans/stammen. Er bestaat niet de minste nood om jonge sjiieten te dwingen om zich bij deze milities aan te sluiten omdat er meer dan genoeg vrijwillers voorhanden zijn. Er wordt echter niet uitgesloten dat bepaalde jonge mannen sociale druk ondervinden om zich bij een militie aan te sluiten. Deze informatie stelt echter wel dat deze sociale druk van familie en / of vrienden komt, en dus niet zoals u suggereert van leiders van wijken of leiders binnen het Mehdi leger, en dat de sociale druk veelal een bijkomende reden zal zijn om de militie te vervoegen, geen hoofdreden. De manier van rekruteren die u omschrijft is een gedwongen rekrutering, i.e. rekrutering onder dwang door leidinggevende figuren binnen sjiitische milities of de sjiitische wijken. Dat is niet hetzelfde als het ervaren van sociale druk uit de onmiddellijke omgeving om zich aan te sluiten.

Uw verhaal over de gedwongen rekrutering door het Mehdi leger lijkt nog minder aannemelijk gezien u verklaarde dat uw eigen broer in augustus 2014 als lid van deze militie de martelaarsdood zou zijn gestorven in de strijd tegen Daesh. Gezien het respect en aanzien dat uitgaat van lid te zijn van een militie en gezien het bijkomende respect dat wordt betoond voor het martelaarschap van degenen die sneuvelen in de strijd tegen de vijanden van de sjiieten in Irak (cf. informatie in bijlage), lijkt het weinig geloofwaardig dat een sjiitische militie de familie van een gedode held van het geloof, een familie die reeds opofferingen heeft gedaan voor de sjiitische zaak, nog eens bijkomend zou lastigvallen door andere familieleden tegen hun zin en onder bedreiging van geweld in te lijven (een praktijk die sowieso al niet voorkomt) en daarenboven nog eens de pater familias te vermoorden.

Aangezien er bijgevolg geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen dat het Mehdi leger u zou verplichten om met hen mee te vechten, kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan de rest van uw relaas dat hieruit voortvloeit, m.n. dat uw vader in maart 2016 werd vermoord omdat u noch uw broer zich bij het Mehdi leger hadden aangesloten.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt verder bevestigd door de volgende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw vrouw.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 5) dat toen leden van het Mehdi leger een tweede maal bij u thuis langskwamen om te eisen dat u of uw broer zich bij hen zou aansluiten, uw ouders aan de deur met hen stonden te praten, dat u er ook ging bijstaan, en er toen een verbale ruzie ontstond waarna u

terug naar binnen ging. U verklaart verder (CGVS p. 12) dat u toen naar buiten ging samen met uw vrouw en broer om met hen te praten. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 4) dat zij noch uw broer toen samen met u naar buiten zijn gegaan om met hen te spreken, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met uw beweringen.

U verklaart (CGVS p. 9) dat jullie na deze tweede keer dat leden van het Mehdi leger waren langs gekomen om te eisen dat u zich bij hen zou aansluiten, verhuisden naar uw oom in de al Shorta wijk, dat jullie daar gingen wonen samen met uw vrouw, uw ouders, uw broer, en de weduwe van u overleden broer en hun twee kinderen. Uw vrouw stelt echter (CGVS vrouw p. 5) dat zij samen met u, uw ouders, en uw broer er ging wonen en stelt uitdrukkelijk dat geen andere personen toen meegingen. U verklaart ook (CGVS p. 9) dat jullie ongeveer drie maanden verbleven bij uw tante waarna jullie in jullie eigen afgewerkt huis konden gaan wonen. Uw vrouw stelt daarentegen (CGVS vrouw p. 4) dat jullie slechts één maand ongeveer bij deze tante verbleven alvorens naar het eigen huis te verhuizen. Voorts verklaart u (CGVS p. 10) dat toen jullie bij uw tante verbleven jullie een huis hebben gekocht waar jullie telkens 's nachts heen gingen om renovatiewerken uit te voeren. Uw vrouw stelde daarentegen (CGVS vrouw p. 5) dat jullie daar gingen werken in de namiddag, rond 14h00, en dat jullie op geen andere momenten er heen gingen. Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 6) dat jullie de eigen woonst in de al Rahmaniya wijk hadden verlaten omwille van de bedreigingen van het Mehdi leger en jullie hierna achtereenvolgens bij uw oom, bij uw tante, en uiteindelijk in jullie eigen huis woonden. Aangezien u en uw vrouw over deze periode inconsistente verklaringen afleggen over met wie jullie verhuisden naar uw oom, hoelang jullie verbleven bij uw tante, en wanneer jullie toen jullie bij uw tante woonden gingen werken in het nieuwe huis, wordt de geloofwaardigheid van jullie beweringen omtrent jullie verblijf bij uw oom en tante ondermijnd. Ook deze vaststelling is een verdere bevestiging dat uw beweringen omtrent uw problemen met het Mehdi leger, die immers de aanleiding vormden voor jullie verhuis naar uw oom en tante, ongelooftwaardig zijn.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanspraak en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34;

UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken

opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse

checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u en uw vrouw aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw nationaliteitsbewijs en dit van uw vrouw, jullie huwelijksakte, een woonstkaart, de aankoopakte van jullie huis, een kopie van uw internationaal paspoort, een kopie van de identiteitskaart van uw ouders, jullie boarding pass, en de foto's van u aan het werk, bevatten persoons- en reisgegevens die niet worden betwist.

Wat betreft de door u voor het CGVS neergelegde stukken (de klacht dd. 23/03/2016 van uw moeder bij de politie n.a.v. de dood van uw vader, de beslissing dd. 23/03/2016 van de onderzoeksrechter m.b.t. de dood van uw vader, een medisch verslag dd. 23/03/2016 m.b.t. de dood van uw vader, de doorverwijzing van de onderzoeksdocumenten van de politie naar de rechtbank, de overlijdensakte van uw broer en van uw vader) moet vooreerst worden vastgesteld dat u louter kopies hiervan kan voorleggen waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en bijgevolg de bewijswaarde van deze documenten op ernstige wijze wordt beperkt. Daarenboven kan opgemerkt worden dat het CGVS over informatie beschikt, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat het relatief gemakkelijk is dergelijke documenten op een frauduleuze manier te bekomen. Hierdoor wordt de bewijswaarde van deze door u voorgelegde stukken verder

ondergraven. De foto's van het graf van uw broer leveren geen informatie over de beweerde omstandigheden waarin hij om het leven kwam.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 2) dat uw asielrelaas geen verband houdt met de asielmotieven die uw neef H. S. O. A. S. en diens vrouw F. M. Y. A. Y. (...) hebben ingeroepen. Zoals hierboven werd aangetoond kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Derhalve kan genoegzaam aangenomen worden dat de uitkomst van het asioldossier van uw neef en diens vrouw als dusdanig geen ander licht werpt op de beoordeling van uw individuele vluchtmotieven. De commissaris-generaal is ertoe gehouden om elke asielaanvraag op eigen merites te beoordelen, wat in voorliggend geval gebeurd is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, gaat als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en afkomstig uit Bagdad. Op 02/08/2015 heeft u samen met uw man A. H. M. A. T. (...) (O.V. 8.117.218) uw land van herkomst verlaten. Op 03/09/2015 heeft u samen met uw man in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

“U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en afkomstig uit Bagdad. U bent een volgeling van de sjiiitische stroming binnen de islam.

Uw broer H. (...) was lid van het Mehdi leger. Op 27/08/2014 werd hij gedood door leden van daesh. Leden van het Mehdi leger kwamen langs om u te condoleren en gaven u een som geld. Ongeveer 40 dagen na de dood van uw broer kwamen leden van het Mehdi leger bij u thuis in de al Rahmaniya wijk langs en vroegen dat iemand van het gezin zich bij hen zou aansluiten. U en uw broer Ha. (...) weigerden. Jullie kregen bedenktijd. Ongeveer 10 dagen later werd u ontslagen op uw werk nadat uw werkgever door hen onder druk was gezet. Een week à tien dagen later kwamen ze nog eens bij u thuis langs. Er ontstond een woordenwisseling en er werden bedreigingen tegen jullie geuit. Hierop gingen jullie elders in Bagdad in de al Shorta wijk bij een oom wonen. De levensomstandigheden waren er niet gemakkelijk en jullie gingen bij een tante in dezelfde wijk wonen. Op 01/03/2015 kochten jullie een huis in de al Tarath wijk in Bagdad en op 15/04/2015 trokken jullie in dit huis in. Op 13/07/2015 kwamen leden van het Mehdi leger opnieuw bij u thuis langs. U en uw broer waren toen niet thuis. Uw familieleden werden verbaal bedreigd omdat u of uw broer zich niet bij de militia had aangesloten. Uw vader belde jullie op en zei dat jullie niet naar huis mochten gaan. Hierna bleven jullie nog twee weken in de al Shorta wijk bij een oom.

Op 01/08/2015 reisde u samen met uw vrouw A. T. W. S. M. (...) (O.V. 8.117.218) en broer Hassan per vliegtuig naar Erbil. Via Turkije kwamen jullie naar Griekenland. Uw broer Ha. (...) trok naar Finland waar hij zijn asielaanvraag indiende. Via de Balkanroute reisde u met uw vrouw naar Oostenrijk waar u uw neef H. S. O. A. S. (...) en diens vrouw F. M. Y. A. W. (...) (O.V. 8.117.221) tegen kwam. Samen reisden jullie door naar België waar u op 2015 uw asielaanvraag indiende.

Begin maart 2016 werd uw vader door leden van het Mehdi leger vermoord omdat geen van zijn zonen zich bij hen had aangesloten.

U en uw vrouw zijn in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw nationaliteitsbewijs en dit van uw vrouw, jullie huwelijksakte, een woonstkaart, de aankoopakte van jullie huis, een kopie van uw internationaal paspoort, de klacht van uw moeder bij de politie n.a.v. de dood van uw vader, een medisch document m.b.t. de dood van uw vader, een beslissing van de onderzoeksrechter m.b.t. de dood van uw vader, de doorverwijzing van de onderzoeksdocumenten van de politie naar de rechtbank m.b.t. de dood van uw vader, de overlijdensakte van uw broer en van uw

vader, een kopie van de identiteitskaart van uw ouders, jullie boarding pass, foto's van het graf van uw broer en foto's van u aan het werk.”

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man A. H. M. A. T. (...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

[idem motivering bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 22 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het gezag van gewijsde van arrest nr. 186 608 van de Raad van 9 mei 2017. Verzoekers voeren tevens aan dat een “beoordelingsfout” werd begaan.

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus, wordt het middel als volgt toegelicht:

“Verzoekers menen dat hun relaas geloofwaardig beschouwd moet worden.

2.1. Aangaande de ongeloofwaardigheid van gedwongen rekrutering van sjjiitische milities.

Wat de algemene geloofwaardigheid van de gedwongen rekrutering van verzoeker kan er niet enkel verwezen worden naar de COI Focus van 12 juli 2016 over de rekrutering door Popular Mobilization Units. Er blijkt inderdaad dat er wel sociale druk wordt uitgeoefend door de milities om zich aan te sluiten en ook dat er gedwongen rekrutering plaatsvindt van IDP.

De samenvatting van de informatie die in de beslissing wordt gemaakt vermeldt dat de milities geen enkele interesse hebben in nieuwe rekruten, dat het voor hen zelf moeilijk en kostbaar is om deze te vormen mist deze nuances.

Daarnaast moet de geloofwaardigheid van het relaas in het context van Bagdad onderzocht worden.

Volgens de door de CGVS neergelegde informatie blijkt dat de militie er zeer machtig zijn, dat hun leden, ook wanneer die in eigen naam handelen, straffeloos elke soort van onderdrukking kunnen plegen en dat criminele bendes gebruik maken van dit context om op hun beurt mensenrechtenschendingen te plegen.

In dit context kan er niet worden uitgesloten dat leden van de milities uit eigen initiatief, en dus zonder daarvoor een instructie te krijgen van hun oversten in de militie of op het niveau van de wijk, een actief rekruteringbeleid voeren om de bewoners van de wijk die zij in handen hebben te dwingen zich aan te sluiten en dat dit gepaard gaat met bedreigingen.

Er kan dan ook verwezen worden naar het arrest van U Raad n° 166 157 van 20 april 2016 waarin er gesteld wordt :

"6.2. Le Conseil estime tout d'abord ne pas pouvoir s'associer au motif de la décision entreprise estimant que le récit du requérant quant à son recrutement forcé va « à l'encontre » des informations disponibles alors que plus loin dans la décision, la partie défenderesse estime plutôt que cette pratique est « peu probable » et qu'elle n'analyse pas, par ailleurs, les déclarations du requérant quant au recrutement forcé qu'il allègue (dossier administratif, pièce 7, pages 10 à 15). Le Conseil estime que le seul caractère simplement « peu probable » du récit à la lumière des informations recueillies et le seul argument tiré de son comportement subséquent ne suffisent pas à mettre en doute le récit allégué par le requérant sans une analyse approfondie de ses déclarations à cet égard. De plus, au vu de la situation actuelle à Bagdad, en particulier de l'implantation étendue et des activités criminelles de certaines milices chiïtes, mais également du profil du requérant, boxeur dans un club de la police, il convient d'examiner sa demande d'asile avec une extrême prudence."

Er dient ook verwezen te worden naar arrest n° 170. 492 van 24 juni 2016 waar U Raad aanvaard heeft dat de gedwongen rekrutering van iemand ook gewoon tot doel kan hebben om hem onder druk te zetten om hen de wijk te doen verlaten.

Ook in het arrest n° 185 627 van 20 april 2017 heeft U Raad geoordeeld dat de gedwongen rekrutering van sjiitische militie niet enkel op basis van de door verzoekende partij aangebrachte informatie als ongeloofwaardig beschouwd kan worden.

Het feit dat de overleden broer van verzoeker lid was van die militie kan ook een aanleiding zijn om op verzoeker extra druk te zetten om zich aan te sluiten.

Verzoeker kent de precieze identiteit van de ouderen, gezaghebbende personen bij de militie van binnen of buiten de wijk, niet. Het feit dat deze personen een hoge functie uitoefenen en lid zijn van de militie weet verzoeker wel.

Daarnaast legt verzoeker uit dat de uitgeoefende druk ook een verborgen beschuldiging van steun aan DAESH inhoudt: wanneer er geweigerd wordt om DAESH te gaan bestrijden wordt dit aangezien aan een steun aan deze groepering. Dit houdt ook een bedreiging in: wie DAESH steunt zal er de gevolgen voor moeten dragen, in andere woorden, wie niet meevecht wordt als een vijand beschouwt.

De steun aan DAESH is een opinie die hem door de militie toegeschreven wordt. Dit is een kenmerk dat pertinent is voor de toekenning van het statuut van vluchteling, conform artikel 48/3, §5 van de wet van 15.12.1980:

"§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. "

Trouwens kunnen de bedreigingen en de moord op de vader ook het gevolg zijn van de scheldpartij die plaatsvond en niet zozeer omwille van de weigering zich aan te sluiten bij de sjiitische militie.

Het feit dat verzoeker de oorzaak van deze vervolgingen aan zijn weigering linkt doet hier geen afbreuk aan.

2.2. Aangaande de tegenstrijdigheden tussen verzoekers.

Verzoekende partij meent dat het CGVS te veel belang geeft aan de andere tegenstrijdigheden. De uitleg van verzoeker is overtuigend en de tegenstrijdigheden kunnen ofwel een bevredigend uitleg krijgen ofwel zijn ze niet van die aard dat ze de hele geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen.

Ten eerste, werden verzoekers misverstaan over het aantal personen die naar buiten gingen. Zij wonen in een appartement complex. Zij hebben nooit bedoeld dat zij allen buiten het complex zijn gekomen. Wel zijn ze uit hun appartement gekomen.

Over de aanwezigheid van de vrouw en de kinderen van de overleden broer bij de oom, verduidelijken verzoekers dat deze personen heel kort bij de oom heeft gewoond en daarna zich is gaan vestigen in haar eigen familie. Daarna kwam zij regelmatig bij de oom maar woonde zij er niet meer.

Dat verzoekster moeite kan hebben met de duur van hun verblijf bij respectief de oom en de tante van verzoeker en de tijdstip waarop verzoekers renovaties in hun woning uitvoeren ontnemt niet alle geloofwaardigheid aan hun relaas.

2.3. Gezag van gewijsde van het arrest 186.606 van 9 mei 2017.

Het gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbrekkelijk met het dictum verbonden motieven (cf. RvS 10 juni 2010, nr. 205.000). In arrest n° 186.606 van 9 mei 2017 werd de weigering van het CGVS vernietigt omwille van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003 en van artikel 22 van het KB van 11 juli 2003.

Het nieuw gehoor en het nieuw verslag herstelt de substantiële onregelmatigheid voortvloeiende uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 17§2 van het KB van 11 juli 2003. Echter herstelt deze nieuwe beslissing en dit nieuw onderzoek de onregelmatigheid voortvloeiende uit de schending van artikel 22 van het KB van 11 juli 2003 niet.

U Raad heeft in het arrest van 9 mei 2017 als volgt geoordeeld :

Daarenboven bepaalt artikel 22 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 als volgt:

"De asielzoeker dient de door hem neergelegde stukken, opgesteld in een vreemde taal, te laten vertalen of zelf toe te lichten tijdens het gehoor via de aanwezige tolk. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling is de Commissaris-generaal niet verplicht om elk stuk integraal te vertalen. Het volstaat dat de Commissaris-generaal de relevante elementen van de voorgelegde stukken nagaat om met kennis van zaken een beslissing te nemen."

De Raad merkt op dat verzoekers tijdens hun CGVS-interview amper bevraagd werden over de door hen overhandigde documenten (A. CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3-4; W. CGVS-gehoorverslag, stuk 5B, p. 2). Bijgevolg acht de Raad het onmogelijk om na te gaan of de Commissaris-generaal de relevante elementen van de voorgelegde stukken is nagegaan, temeer daar in de bestreden beslissingen evenmin werd ingegaan op de inhoud van de door verzoekers overhandigde documenten.

Opnieuw moet er worden vastgesteld dat er tijdens het CGVS-interview amper vragen gesteld werden over de overhandigde documenten. In de bestreden beslissing wordt er wel ingegaan op de documenten maar zonder geen enkele analyse van hun inhoud. Het CGVS stelt louter dat documenten enkel een bewijswaarde kunnen hebben wanneer zij een geloofwaardig relaas ondersteunen.

De vaststelling die in het arrest van 9 mei 2017 werd gedaan blijft dus oevereind en de beslissing van het CGVS schendt in die mate het gezag van het gewijsde en artikel 22 van het KB van 11 juli 2003.

De beslissing moet op zijn minst worden vernietigd omwille van de schending van het gezag van de kracht van het gewijsde van arrest n° 186.606 van 9 mei 2017."

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissingen tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Deze bepaling, die werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, verschilt inhoudelijk van artikel 3 van het EVRM en moet dan ook autonoom worden uitgelegd. Het is dan ook niet noodzakelijk dat de strenge criteria bepaald in artikel 3 van het EVRM vervuld moeten zijn om de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe te kennen. Verzoekers besluiten dat de theoretische uiteenzetting in de bestreden beslissingen restrictief is en niet conform artikel 15, sub c van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers argumenteren in de eerste plaats dat zij zich niet kunnen vinden in het besluit van de commissaris-generaal dat het geweld in Bagdad grotendeels doelgericht van aard is. Het geweld van ISIS zou voornamelijk gericht zijn tegen sjiieten, de milities zouden voornamelijk soennieten viseren. Verzoekers geven vervolgens een korte theoretische uiteenzetting over het begrip "willekeurig geweld", en wijzen erop dat niet zozeer het geweld zelf maar de gevolgen van dit geweld willekeurig moeten zijn. Zelfs indien de door de milities begane daden doelgericht zouden zijn, dragen dergelijke daden ook bij aan het verhogen van de graad van geweld. Dit is onder andere omdat dit het risico op collaterale slachtoffers verhoogt en omdat hiermee ook een sfeer van vrees en onveiligheid wordt gecreëerd. Het bestaan van een private militie die dagelijks ongestraft mishandelingen, ontvoeringen en moorden begaat, moet dus tot een verlaging van de vereiste graad van het geweld leiden, ook al is dit geweld doelgericht. Daarnaast wijzen zij op de frequente bomaanslagen, die per definitie willekeurig zijn. Hierbij verwijzen verzoekers naar een arrest van het "Upper Tribunal" van het Verenigd Koninkrijk en naar een aanbeveling van UNHCR.

Ten tweede bekritisieren verzoekers dat de duurzaamheid van de verbetering van de veiligheids-situatie niet werd nagegaan door de commissaris-generaal. Dit is omwille van de politieke instabiliteit niet het geval in Irak.

Ten derde betogen verzoekers dat de commissaris-generaal bij de veiligheidsevaluatie geen rekening heeft gehouden met bepaalde kwalitatieve elementen. Dienaangaande verwijzen zij naar een juridische analyse van EASO van januari 2015. Volgens verzoekers heeft verweerder te veel aandacht besteed aan het al dan niet stilvallen van het publieke leven in Bagdad. Het publieke leven valt immers nooit stil in zo'n grote stad, dit was ook niet het geval tijdens de zwaarste periode van het burgerlijk conflict in 2006-2007. Anderzijds heeft verweerder te weinig aandacht besteed aan de economische gevolgen van het conflict, de mogelijkheid om bescherming te krijgen van de overheid, het feit dat de Iraakse staat falend is zodat het privé-milities zijn die de veiligheid in handen nemen en de effectieve controle op de wijken uitoefenen en het cumulatieve effect van het conflict.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift geen stukken toe ter staving van hun betoog.

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.3.2. Beoordeling

2.3.2.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekers verklaren de Iraakse nationaliteit te hebben. Ze zijn van Arabische origine en sjiitische moslims afkomstig uit Bagdad. Verzoekers vrezen dat verzoeker en mogelijk andere familieleden zullen worden vermoord door leden van het Mehdi leger indien verzoeker of zijn jongere broer zich niet aansluiten bij deze militia. Verzoekers stellen dat het Mehdi leger van alle huishoudens in de sjiitische wijken waar er 2 of 3 zonen zijn, verwachten dat er zich één zoon bij hen aansluit. Verzoekers broer H. werd verplicht om zich bij het Mehdi leger aan te sluiten. Op 27 augustus 2014 werd hij door ISIS gedood. Hierna eisten leden van het Mehdi leger dat verzoeker of zijn jongere broer zich bij hen zouden aansluiten, wat zij weigerden. Verzoeker werd ontslagen op zijn werk en leden van het Mehdi leger zijn meerdere keren bij hen thuis langsgeslagen om hem en zijn familie te bedreigen, ook nadat zij zijn verhuisd naar een oom, een tante en vervolgens een nieuwe woning in een andere wijk. Na hun vertrek uit Irak werd de vader van verzoeker door leden van het Mehdi leger vermoord omdat geen van zijn zonen zich bij hen heeft aangesloten.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers een aantal documenten hebben voorgelegd aan de asiendiensten om hun vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 9, map met ‘documenten’).

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van

authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Wat betreft de voorgelegde identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, de huwelijksakte van verzoekers, de woonstkaart, de aankoopakte van hun huis, een kopie van het internationaal paspoort van verzoeker, een kopie van de identiteitskaart van de ouders van verzoeker, de instapkaarten en de foto's van verzoeker aan het werk, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in de vaststelling dat deze documenten louter persoons- en reisgegevens bevatten die niet worden betwist.

Verzoekers leggen ook nog de volgende stukken neer: een kopie van de overlijdensakte van de broer van verzoeker, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans, een kopie van een proces-verbaal van 23 maart 2016 waarin wordt vermeld dat de moeder van verzoeker klacht indient naar aanleiding van de moord op haar echtgenoot, alsmede een vertaling naar het Nederlands, een kopie van een medisch verslag van 23 maart 2016 met betrekking tot de overlijdensoorzaak van de vader van verzoeker, alsook een vertaling naar het Nederlands, een kopie van het proces-verbaal over het onderzoek van 23 maart 2016 waarbij de onderzoekdocumenten van de politie worden doorverwezen naar het assisenhof, alsook een vertaling naar het Nederlands, een kopie van een brief van de onderzoeksrechter van 23 maart 2016, alsook een vertaling naar het Nederlands en een kopie van de overlijdensakte van de vader van verzoeker, alsook een vertaling naar het Nederlands.

Zoals de commissaris-generaal reeds opmerkte, blijkt dat voormelde documenten enkel kopieën betreffen en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Daarbij wijst de Raad er nog op – zoals eveneens in de bestreden beslissingen wordt gedaan – dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (CGVS, stuk 10, map met “landeninformatie”, “COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude” van Cedoca van 8 maart 2016).

De Raad verder op dat de neergelegde klacht bij de politie van 23 maart 2016 is opgesteld op basis van de verklaringen van de moeder van verzoeker. Zij verklaarde dat de leden van het Mehdi leger waren langsgesproken omdat verzoeker en zijn broer zich bij hen moesten aansluiten, hetgeen zij hebben geweigerd omdat verzoekers broer reeds was gestorven in de strijd tegen ISIS. Verzoekers moeder verklaarde verder dat de leden van deze militie nogmaals zijn langsgesproken om haar kinderen te zoeken en dat er toen een discussie is ontstaan met haar echtgenoot, waarna hij werd doodgeschoten. De moeder van verzoeker gaf dus aan dat verzoeker en zijn broer gedwongen worden om zich aan te sluiten bij het Mehdi leger en dat de dood van verzoekers vader een gevolg is van de weigering van verzoeker en zijn broer om zich bij deze militie aan te sluiten. De overige documenten van de politie en van de onderzoeksrechter zijn het vervolg van de neergelegde klacht, opgesteld louter op basis van de verklaringen van de moeder. Er blijkt uit deze documenten niet dat de verklaringen van de moeder inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde, waardoor aan geen van deze documenten objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Bovendien zijn de verklaringen van verzoekers moeder omtrent een gedwongen rekrutering door een sjiiitische militie, duidelijk tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (CGVS, stuk 10, map met ‘documenten’, COI Focus: “Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi” van 12 juli 2016), zoals hieronder zal worden besproken.

Tot slot leggen verzoekers nog foto's neer van het graf van de broer van verzoeker. De Raad kan zich aansluiten bij het standpunt van de commissaris-generaal dat deze foto's echter geen informatie leveren over de beweerde omstandigheden waarin verzoekers broer om het leven kwam.

2.3.2.3. Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat hun vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.3.2.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat hun vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt geacht. Deze beoordeling steunt op de volgende vaststellingen:

A. Verzoekers' verklaringen met betrekking tot de kern van hun vluchtrelaas – gedwongen rekrutering – zijn tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt.

- In deze informatie bevestigen verscheidene bronnen dat de sjiitische milities, zoals het Mehdi leger, enkel werken met vrijwilligers. Van gedwongen rekrutering is geen sprake.
- Verzoeker is dermate vaag en onwetend over wie de "oudere mensen" zijn die sociale druk uitoefenen opdat uit elk huis een jongen zich zou aansluiten, dat de geloofwaardigheid van deze bewering wordt ondergraven.
- Uit de landeninformatie blijkt daarenboven dat de sociale druk van familie en/of vrienden komt, en dus niet, zoals verzoeker suggereert, van leiders van wijken of leiders binnen het Mehdi leger;
- Verzoekers verklaren dat de broer van verzoeker als lid van deze militie reeds een martelaarsdood zou zijn gestorven in de strijd tegen ISIS, zodat het verhaal over de gedwongen rekrutering nog minder aannemelijk lijkt. Het lijkt weinig geloofwaardig dat een sjiitische militie een familie van een gedode held van het geloof, die reeds opofferingen heeft gedaan voor de sjiitische zaak, nogmaals zou lastigvallen door andere familieleden tegen hun zin onder bedreiging van geweld in te lijven en daarenboven nog eens de pater familias te vermoorden.

B. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van verzoekers dat het Mehdi leger verzoeker zou verplichten om met hen mee te vechten, kan er logischerwijze ook geen geloof kan worden gehecht aan de rest van verzoekers relaas dat hieruit voortvloeit.

C. De ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas wordt bijkomend bevestigd door enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties in de onderlinge verklaringen van verzoekers, met betrekking tot:

- wie naar buiten ging toen het Mehdi leger voor de tweede keer aan huis kwam;
- wie er mee verhuisde naar de oom van verzoeker, hoe lang zij bij de tante van verzoeker verbleven en wanneer zij in hun nieuwe huis zijn gaan werken.

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en hierboven samengevat, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoekers over de gedwongen rekrutering dermate tegenstrijdig zijn met objectieve landeninformatie en worden gekenmerkt door vaagheden, onwetendheden en inconsistenties dat ze niet kunnen worden aangenomen.

De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld in casu op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan, op basis van deze verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, verzoekers' vluchtrelaas niet als geloofwaardig worden beschouwd.

2.3.2.6. De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoekers toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers halen aan dat de commissaris-generaal zich voor zijn beslissingen baseert op de samenvatting in de COI Focus, die enkele nuances mist. Verzoekers wijzen erop dat uit dit document blijkt dat er wel sociale druk wordt uitgeoefend door de milities om zich bij hen aan te sluiten en ook dat er gedwongen rekrutering plaatsvindt van IDP's.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers beweren dat zij verschillende keren werden bedreigd door leden van deze milities en dat verzoekers vader zelfs door hen werd vermoord omdat verzoeker en zijn broer weigerden om zich bij deze militie aan te sluiten. De commissaris-generaal merkt terecht dat deze manier van rekrutering als gedwongen rekrutering moet worden beschouwd. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat wat zij beschrijven louter 'sociale druk' betreft.

Verder kan de Raad de bewering dat er enige sociale druk uitgaat van de milities, niet bijtreden. In de beschikbare landeninformatie wordt duidelijk gesteld dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjjiitische milities en/of door de clans/stammen, omdat er meer dan genoeg vrijwilligers voorhanden zijn die zich willen aansluiten bij de sjjiitische milities. Verder blijkt uit de landeninformatie dat het mogelijk is dat jonge mannen sociale druk kunnen ondervinden om zich bij deze milities aan te sluiten. Deze sociale druk is evenwel afkomstig uit de onmiddellijke leefomgeving, met name familie en/of vrienden. Zo stelt de landeninformatie dat het denkbaar is dat jonge mannen worden aangepord door hun familie om zich bij een sjjiitische militie aan te sluiten, en dat sommige vaders het bijvoorbeeld als beschamend ervaren dat geen van hun zonen zich bij een sjjiitische militie aansluit. (CGVS, stuk 10, map met 'documenten', COI Focus: *"Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi"* van 12 juli 2016, p. 9 en 11).

De bewering dat er enige sociale druk uitgaat van de milities, vindt bijgevolg geen enkele steun in de beschikbare objectieve landeninformatie.

Waar verzoekers beweren dat er sprake is van gedwongen rekrutering van IDP's, stelt de Raad vast dat in de landeninformatie melding wordt gemaakt van pogingen om bepaalde IDP's de toegang tot bepaalde provincies, waaronder Bagdad, te weigeren, tenzij de volwassen mannen zich zouden aansluiten bij een Popular Mobilisation Unit (CGVS, stuk 10, map met 'documenten', COI Focus: *"Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi"* van 12 juli 2016, p. 10 en 13). Verzoekers verklaren echter afkomstig te zijn uit Bagdad en in Bagdad te hebben gewoond. De door hen aangehaalde nuance is dan ook niet ter zake dienend.

2.3.2.7. Verzoekers betogen verder dat de geloofwaardigheid van hun relaas dient te worden geplaatst in de context van Bagdad. Volgens de informatie van het CGVS blijkt dat de milities zeer machtig zijn, dat hun leden, ook wanneer die in eigen naam handelen, straffeloos elke soort van onderdrukking kunnen plegen en dat criminele bendes ook gebruik maken van deze context om op hun beurt mensenrechtenschendingen te plegen. In deze context kan dus niet worden uitgesloten dat leden van de milities op eigen initiatief een actief rekruteringsbeleid voeren om de bewoners van de wijk die zij in handen hebben te verplichten zich bij hen aan te sluiten.

De Raad stelt vast dat een dergelijke argumentatie, waarmee verzoekers alsnog aannemelijk trachten te maken dat er wel degelijk een praktijk is van gedwongen rekrutering vanwege sjjiitische milities in Irak, niet te rijmen valt met de landeninformatie die zich bevindt in het administratief dossier. Zo staat in de hoger vermelde COI Focus te lezen: *"Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de diverse milities die in Irak actief zijn een dusdanige machtspositie verworven hebben dat ze in bepaalde omstandigheden in staat mogen worden geacht om zowel soennitische als sjjiitische burgers tot samenwerking of andere dienstverlening te verplichten. Een dergelijke verplichting tot medewerking dient echter onderscheiden te worden van rekrutering, hetgeen inhoudt dat de betrokkene een volwaardig lid van de betreffende militie wordt."* (p. 13-14).

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt duidelijk dat het doel van de leden van het Mehdi leger erin bestaat om verzoeker of zijn jongere broer als volwaardig lid in te lijven, nadat hun oudere broer was gesneuveld. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat hen om een bepaalde dienstverlening werd verzocht of dat verzoeker of zijn broer nodig waren in het kader van een specifieke samenwerking (CGVS, stuk 5, gehoor van 19 september 2017, verzoeker en stuk 5b, gehoor van 19 september 2017, verzoekster).

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor overigens duidelijk verklaard dat de 'ouderen' langskwamen om aan rekrutering te doen en dat deze ouderen leiders zijn in het Mehdi leger (CGVS, stuk 5, gehoorverslag 19 september 2017, p. 7). Ook verklaart verzoeker dat deze ouderen alles regelen en de bevelen van de leiders opvolgen (CGVS, stuk 5, gehoorverslag 19 september 2017, p. 10). Dit valt moeilijk te rijmen met de uitleg in het verzoekschrift dat het niet kan worden uitgesloten dat verzoeker werd benaderd door leden van de milities die op eigen initiatief, en dus zonder daarvoor een instructie te krijgen van hun oversten binnen deze militie of op het niveau van de wijk, een actief rekruteringsbeleid voeren om de bewoners in hun wijk te dwingen zich aan te sluiten bij deze militie.

De uitleg van de verzoekers dat verzoeker werd bedreigd door een militielid dat op eigen houtje handelde, stemt dus niet overeen met de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat er meer dan genoeg vrijwilligers zijn die zich willen aansluiten bij een sjjiitische militie en dat deze milities enkel een beroep doen op de meest geschikte en gemotiveerde kandidaten. Het feit dat leden van deze milities soms hun machtspositie misbruiken om bepaalde samenwerkingen of dienstverleningen af te dwingen, doet geen afbreuk aan het principe dat er thans geen praktijk bestaat van gedwongen rekrutering binnen de sjjiitische milities in Irak. Ook valt deze uitleg niet te rijmen met de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd op het CGVS.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar en citeren uit enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Los van het gegeven dat de arresten van de Raad geen precedentswaarde kennen en dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld, stelt de Raad vast dat verzoekers hiermee in de eerste plaats wensen aan te kaarten dat de beweerde gedwongen rekrutering niet enkel op basis van de landeninformatie als ongeloofwaardig kan worden bestempeld. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekers omtrent de gedwongen rekrutering van de verzoeker niet *“weinig waarschijnlijk”* acht in het licht van de informatie waarover de verwerende partij beschikt en waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat deze verklaringen simpelweg tegenstrijdig zijn met de voorhanden zijnde informatie, waaruit blijkt dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering, noch van de kant van de milities, noch van de kant van de clans/stammen. Dit standpunt is correct en strookt met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

Bovendien werd wel degelijk ook rekening gehouden met de verklaringen die verzoekers hieromtrent hebben afgelegd. Zoals reeds aangehaald, wordt in de bestreden beslissingen eveneens gemotiveerd dat verzoeker vaag en onwetend blijkt te zijn over de personen die hem en zijn familie bedreigden, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn beweringen en dat verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die ertoe leiden dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verblijf bij de oom en tante van verzoeker. Dit bevestigt verder dat de problemen die verzoekers zouden hebben gekend door de weigering van verzoeker om zich bij het Mehdi leger aan te sluiten, ongeloofwaardig zijn.

2.3.2.8. Wat betreft het argument dat de Raad in een bepaalde zaak heeft aanvaard dat de gedwongen rekrutering van iemand ook gewoon tot doel kan hebben om hem onder druk te zetten om de wijk te verlaten, merkt de Raad op dat verzoekers deze specifieke problematiek helemaal niet hebben aangehaald tijdens hun gehoor op het CGVS, noch tijdens hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien hebben zij verklaard in een andere wijk te zijn gaan wonen, waarna zij nog altijd werden lastiggevallen (CGVS, stuk 5, gehoor 19 september 2017, p. 6). Verzoeker werd ook uitdrukkelijk de vraag gesteld of er nog een andere reden is waarom hij en zijn broer zo geïsoleerd zouden worden, waarop hij uiteindelijk *“Nee”* antwoordt (CGVS, stuk 5, gehoor 19 september 2017, p. 6).

2.3.2.9. Waar verzoekers nog aanhalen dat het feit dat de overleden broer van verzoeker lid was van het Mehdi leger ook een aanleiding kan zijn om verzoeker extra onder druk te zetten om zich aan te sluiten, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat dit gegeven het net minder aannemelijk maakt dat verzoekers familie zou worden geïsoleerd door deze militie. De commissaris-generaal stelt: *“Uw verhaal over de gedwongen rekrutering door het Mehdi leger lijkt nog minder aannemelijk gezien u verklaarde dat uw eigen broer in augustus 2014 als lid van deze militie de martelaarsdood zou zijn gestorven in de strijd tegen Daesh. Gezien het respect en aanzien dat uitgaat van lid te zijn van een militie en gezien het bijkomende respect dat wordt betoond voor het martelaarschap van degenen die sneuvelen in de strijd tegen de vijanden van de sjjiieten in Irak (cf. informatie in bijlage), lijkt het weinig geloofwaardig dat een sjjiitische militie de familie van een gedode held van het geloof, een familie die reeds opofferingen heeft gedaan voor de sjjiitische zaak, nog eens bijkomend zou lastigvallen door andere familieleden tegen hun zin en onder bedreiging van geweld in te lijven (een praktijk die sowieso al niet voorkomt) en daarenboven nog eens de pater familias te vermoorden.”* Verzoekers beweren louter het tegendeel, waarmee zij niet aannemelijk maken dat zij als familie van iemand die zich reeds heeft ingezet voor de sjjiitische zaak alsnog geïsoleerd zouden worden om zich bij een sjjiitische militie aan te sluiten. In die zin is het ook niet ernstig om te betogen dat verzoeker en zijn familie worden beschouwd als sympathisanten/voorstanders van ISIS omdat verzoeker en zijn broer weigeren om zich aan te sluiten bij het Mehdi leger en om die reden geïsoleerd worden. Daarbij dient nogmaals te worden onderlijnd dat, blijkens de informatie die zich in het administratief dossier bevindt (CGVS), er zich in de eerste plaats al geen praktijk van gedwongen rekrutering door sjjiitische milities voordoet.

2.3.2.10. Omtrent de vaststelling dat verzoeker vaag en onwetend is over de 'ouderen' die druk zouden uitoefenen opdat uit elk huis een jongen zich zou aansluiten bij het Mehdi leger, verduidelijken verzoekers dat verzoeker de precieze identiteit van de oudere, gezaghebbende personen bij de militie van binnen of buiten de wijk niet kent, maar wel weet dat deze personen een hoge functie uitoefenen en lid zijn van de militie. De Raad merkt op dat hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan de merkwaardigheid dat verzoeker niet kon zeggen wie die ouderen zijn, terwijl hij deze mensen had omschreven als de bekende mensen, de ouderen van de wijk en soms van buiten de wijk. Verzoeker kon zelfs niet zeggen of de ouderen die bij hem langskwamen van zijn wijk of van een andere wijk waren (CGVS, stuk 5, gehoor 19 september 2017, p. 9). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat het gegeven dat verzoeker zelfs deze informatie niet kan geven over de personen die hem meermaals kwamen bedreigen en die hij zelf omschrijft als "de bekenden" en "de ouderen van de wijk" de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondergraaft (CGVS, stuk 5, gehoor 19 september 2017, p. 7).

2.3.2.11. Voor wat betreft de tegenstrijdigheden in hun onderlinge verklaringen, stellen verzoekers dat voor sommige tegenstrijdigheden een bevredigende uitleg kan worden gegeven en dat andere tegenstrijdigheden niet van aard zijn dat ze de volledige geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas onderuit kunnen halen.

2.3.2.11.1. Verzoekers halen vooreerst aan dat de tegenstrijdigheid omtrent het al dan niet naar buiten gaan om met de leden van het Mehdi leger te praten op een misverstand berust. Verzoekers hebben nooit bedoeld dat zij allen buiten het appartementencomplex zijn gekomen, wel zijn ze uit hun appartement gekomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde dat zij de leden van het Mehdi leger toen niet heeft gezien, dat ze aan de deur stonden en dat ze niet binnenkwamen. Zij stelde ook dat haar man, verzoeker, hen toen niet heeft gesproken. Wanneer haar gevraagd werd: "Heeft u ze gezien?", antwoordde zij: "Nee" (CGVS, stuk 5b, gehoor 19 september 2017, p. 4). Verzoeker daarentegen verklaarde over de tweede maal dat de leden van het Mehdi leger zijn langsgesproken het volgende: "Ja, eerst ouders en erna ik en broer en m'n vrouw naar buiten, aan de deur gekomen om met hen te praten" (CGVS, stuk 5, gehoor 19 september 2017, p. 12). Verzoeker stelde aldus dat hij en verzoekster toen met deze personen, die hen dus bedreigden, hebben gesproken, terwijl verzoekster verklaarde dat noch zij noch verzoeker toen met deze leden contact hebben gehad.

De uitleg die in het verzoekschrift wordt gegeven gaat hier niet op in en is derhalve niet pertinent. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook behouden en doet volgens de Raad inderdaad verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Wanneer verzoekers beweren dat de leden van het Mehdi leger nog een tweede keer bij hen thuis zijn gepasseerd om verzoeker en zijn broer te verplichten om zich bij hen aan te sluiten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de vraag of zij toen al dan niet met deze belagers zouden hebben gesproken.

2.3.2.11.2. Over de aanwezigheid van de vrouw en de kinderen van de overleden broer van verzoeker bij de oom, verduidelijken verzoekers dat deze personen heel kort bij de oom hebben gewoond en zich daarna hebben gevestigd bij hun eigen familie. Daarna kwamen zij regelmatig langs bij deze oom maar woonden zij er niet meer.

De Raad stelt vast dat verzoekers een poging ondernemen om beide versies met elkaar te verzoenen, doch dit overtuigt niet. Verzoekster heeft immers duidelijk verklaard dat alleen de ouders en broer van verzoeker mee zijn verhuisd naar de oom van verzoeker. Zoals in de bestreden beslissingen correct wordt weergegeven, heeft verzoekster ook uitdrukkelijk verklaard dat er toen geen andere personen zijn meegekomen (CGVS, stuk 5b, gehoor 19 september 2017, p. 5). Verzoeker daarentegen verklaarde op het CGVS uitdrukkelijk dat de weduwe van zijn broer met haar twee dochters ook bij zijn oom is gaan wonen (CGVS, stuk 5, gehoor 19 september 2017, p. 9). De inconsistentie in hun verklaringen kan niet worden verschoond door de uitleg dat deze personen slechts even bij de oom van verzoeker hebben gewoond.

2.3.2.11.3. Ten slotte zijn verzoekers van mening dat de moeite die verzoekster heeft om de duur van hun verblijf bij de oom en de tante correct weer te geven, alsook het tijdstip waarop zij renovatiewerken hebben uitgevoerd in hun nieuwe woning, niet van die aard is om hun vluchtrelaas alle geloofwaardigheid te ontnemen.

Verzoekers trachten deze verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden los van elkaar te doen zien om zo de impact van deze inconsistenties op de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas te minimaliseren. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht rekening houdt met het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden om hieruit af te leiden: *“Aangezien u en uw vrouw over deze periode inconsistente verklaringen afleggen over met wie jullie verhuisden naar uw oom, hoelang jullie verbleven bij uw tante, en wanneer jullie toen jullie bij uw tante woonden gingen werken in het nieuwe huis, wordt de geloofwaardigheid van jullie beweringen omtrent jullie verblijf bij uw oom en tante ondermijnd. Ook deze vaststelling is een verdere bevestiging dat uw beweringen omtrent uw problemen met het Mehdi leger, die immers de aanleiding vormden voor jullie verhuis naar uw oom en tante, ongelooftwaardig zijn.”*

De commissaris-generaal kan worden gevolgd in zijn standpunt dat verzoekers verschillende incoherente verklaringen hebben afgelegd over hun verblijf bij de oom en tante van verzoeker en dat dit gevolgen heeft voor de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas omdat zij beweren hun huis te hebben verlaten om tijdelijk bij deze oom en daarna bij deze tante in te trekken nadat verzoeker en zijn familie herhaaldelijk werden bedreigd door leden van het Mehdi leger. Ook al zijn sommige vastgestelde tegenstrijdigheden op zich inderdaad niet noemenswaardig, kan de commissaris-generaal wel door de Raad worden bijgetreden in zijn standpunt dat de verschillende tegenstrijdigheden samen bekeken, de geloofwaardigheid van dit verblijf bij de oom en de tante van verzoeker ondergraven. Het tijdelijk onderdak zoeken bij verschillende familieleden omdat het omwille van de verschillende bedreigingen niet meer mogelijk was om op hun eigen adres te blijven wonen, betreft een significant element in het vluchtrelaas waarvan dan ook kan worden verwacht dat hierover afdoende consistente verklaringen worden afgelegd.

2.3.2.12. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen het gezag van gewijsde van het arrest nr. 186 606 van de Raad van 9 mei 2017 niet respecteert, voor wat betreft de vastgestelde schending van artikel 22 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoekers stellen vast dat er tijdens het gehoor op het CGVS opnieuw amper vragen werden gesteld over de voorgelegde documenten. In de bestreden beslissingen wordt ook geen analyse gegeven van de inhoud van deze documenten. De commissaris-generaal stelt ten onrechte louter dat documenten enkel een bewijswaarde kunnen hebben wanneer zij een geloofwaardig relaas ondersteunen.

Artikel 22 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“De asielzoeker deelt zo spoedig mogelijk aan de Commissaris-generaal alle originele stukken mee waarover hij beschikt en die hij nuttig acht ter ondersteuning van zijn asielaanvraag.

Bij elk gehoor op het Commissariaat-generaal dient de asielzoeker al de stukken, waarover hij beschikt, opnieuw voor te leggen.

De asielzoeker dient de door hem neergelegde stukken, opgesteld in een vreemde taal, te laten vertalen of zelf toe te lichten tijdens het gehoor via de aanwezige tolk. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling is de Commissaris-generaal niet verplicht om elk stuk integraal te vertalen. Het volstaat dat de Commissaris-generaal de relevante elementen van de voorgelegde stukken nagaat om met kennis van zaken een beslissing te nemen.”

De Raad verwijst naar de bespreking van de neergelegde stukken in punt 2.3.2.2. Daaruit blijkt dat de commissaris-generaal terecht heeft aangehaald dat een aantal documenten slechts betrekking hebben op persoons- en reisgegevens van verzoekers en hun familieleden, die niet ter discussie staan. Wat betreft de neergelegde foto's van het graf van de broer van verzoeker, merkt de commissaris-generaal terecht op dat dergelijke foto's geen informatie leveren over de beweerde omstandigheden waarin deze broer om het leven kwam. De Raad ziet niet in om welke reden en op welke wijze deze documenten nog verder hadden moeten worden onderzocht en besproken.

Wat de overige documenten betreft, blijkt dat verzoekers een al dan niet beëdigde vertaling hebben voorgelegd van de volgende stukken: de kopie van een overlijdensakte van de broer van verzoeker; een kopie van een proces-verbaal van 23 maart 2016 waarin vermeld wordt dat de moeder van verzoeker klacht indient naar aanleiding van de moord op haar echtgenoot; een kopie van een medisch verslag van 23 maart 2016 met betrekking tot overlijdensoorzaak van de vader van verzoeker; een kopie van het proces-verbaal over het onderzoek van 23 maart 2016 waarbij de onderzoekdocumenten van de politie worden doorverwezen naar het assisenhof; een kopie van een brief van de onderzoeksrechter van 23 maart 2016 en een kopie van de overlijdensakte van de vader van verzoeker (CGVS, stuk 9, map met 'documenten').

Aangezien verzoekers een integrale vertaling hebben voorgelegd van de bewijsstukken, heeft de commissaris-generaal kennis kunnen nemen van de inhoud van de voorgelegde stukken. Het kwam de verwerende partij in principe dan ook niet toe om tijdens het gehoor nog specifieke vragen te stellen over de inhoud van de voorgelegde documenten teneinde de relevante elementen van de voorgelegde stukken te kunnen nagaan om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog dat de bestreden beslissingen het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad niet respecteren, omdat er tijdens het gehoor op het CGVS amper vragen werden gesteld over de overhandigde documenten. Het volstaat dat de commissaris-generaal kennis neemt van de relevante elementen van deze stukken en dat verzoekers de kans werd geboden om hun vluchtrelaas op uitgebreide wijze uit de doeken te doen.

Wat betreft de kritiek dat in de bestreden beslissingen geen analyse kan worden teruggevonden van de inhoud van de voorgelegde documenten, wijst de Raad er nogmaals op dat de voormelde documenten alle kopieën betreffen, en dat om die reden de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Daarenboven wijst de verwerende partij erop dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het in Irak relatief gemakkelijk is dergelijke documenten op een frauduleuze manier te verkrijgen, waardoor de bewijswaarde van de voorgelegde documenten verder wordt ondergraven.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissingen duidelijk dat de kern van inhoud van de voorgelegde documenten, met name de beweerd gedwongen rekrutering, werd afgewogen en beoordeeld in het licht van de objectieve landeninformatie. Daaruit is gebleken dat de bewering van gedwongen rekrutering of sociale druk via 'oudere mensen' dan wel via militieleden geen enkele steun vindt in de objectieve landeninformatie. Deze flagrante inconsistentie met objectieve informatie, samen genomen met feit dat verzoekers verschillende onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, hebben de commissaris-generaal terecht doen besluiten dat het vluchtrelaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd en dat de voorgelegde documenten deze conclusie niet kunnen weerleggen.

2.3.2.13. Verzoekers weerleggen derhalve de voormelde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate

van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan verzoekers' kritiek dat diverse objectieve (kwalitatieve) elementen dienen te worden meegenomen bij de beoordeling of er in Bagdad sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensief”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een

opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekers in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door de milities begane mishandelingen, ontvoeringen en moorden werden wel degelijk op correcte wijze in acht genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De kritiek van verzoekers dienaangaande doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoekers betogen dat de verbetering van de veiligheidssituatie in Bagdad niet duurzaam is, herhaalt de Raad dat uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, blijkt dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald en dat uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen en dat betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust

een negatieve impact hebben op de veiligheidssituatie in Bagdad wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht.

Verzoekers bekritisieren dat de commissaris-generaal te veel aandacht heeft besteed aan het al dan niet stilvallen van het publieke leven, en dat hij anderzijds te weinig aandacht heeft besteed aan de economische gevolgen van het conflict, de mogelijkheid om bescherming te krijgen van de overheid, het feit dat de Iraakse staat falend is zodat het privémilites zijn die de veiligheid in handen nemen en de effectieve controle uitoefent op de wijken, en tenslotte het "*cumulatief effect van het conflict*". Het volstaat volgens de Raad te verwijzen naar de hierboven gedane uiteenzetting. Verzoekers' algemene kritiek toont niet aan dat er zich actueel in Bagdad een situatie voordoet waarbij er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekers omwille van hun individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek worden gevisieerd dan wel omdat in hun hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c), niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers hun verzoek om subsidiaire bescherming baseren op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven.

Verzoekers brengen verder geen persoonlijke omstandigheden aan die alsnog wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in het geval van verzoekers zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS (opnieuw) werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid om hun motieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Verzoekers vragen in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de bestreden beslissingen het gezag van gewijsde van het arrest nr. 186.606 van de Raad van 9 mei 2017 schenden. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES